

[Justitsministeren]

selvfølgelig også søge at leve op til de handlinger, der må være en naturlig følge af det. Vi har vel også som et samfund, hvor befolkningen er præget af en tolerant indstilling, opgaver i forbindelse med hjælp til dem, der kommer i nød, og som kan miste deres liv, hvis de enten var taget eller tager tilbage til det land, hvor de bliver forfulgt.

Jeg synes også, det er rimeligt, at hr. Bernhard Baunsgaard her i dag nævner noget, vi vel kan kalde en særlig historisk forpligtelse for Danmark, og henviser til besættelsestiden og den situation, folk var i her i landet dengang, hvor de ikke havde anden udvej end at flygte. Derfor har det også gjort mig ondt at se, at man i forbindelse med den debat, der har været forskellige steder specielt om de iranske flygtninge, taler om, at nogle af dem har penge nok og derfor ikke skulle være flygtninge i samme forstand som andre. Det var i hvert fald ikke en skillelinje, der blev anlagt over for vore landsmænd, dengang de flygtede, og det mener jeg heller ikke vi skal gøre. Det er ikke spørgsmålet om den ene eller den anden sociale skillelinje.

Over for det står selvfølgelig nogle hensyn. Der står hensynet til, at vi er så meget på linje med andre lande, at vi ikke i forbindelse med vor lovgivning eller på anden måde inviterer til noget, vi ikke kan overkomme. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at jeg ikke i min redegørelse har lagt særlig vægt på det økonomiske. Tværtimod, jeg har nævnt det økonomiske, og det er vel i og for sig ikke så mærkeligt, for 90 pct. af de taler, der holdes fra denne talerstol, vedrører på en eller anden måde det økonomiske, så hvorfor skulle man ikke have lov til at beskæftige sig med det? Men det er altså ikke det væsentlige for mig.

Det væsentlige for mig er, at vi efter de undersøgelser, vi kan foretage nu, synes at have en lovgivning, der er anderledes end lovgivningen i en del andre lande, som vi ellers gerne vil sammenligne os med, og det på en sådan måde, at der er risiko for, at der kommer et stort antal personer hertil. Vi ved, at her i verden er der ikke alene tusinder, men millioner af flygtninge, som ikke har mulighed for at få deres sag behandlet i disse andre lande, men derimod her i landet. Det har jeg villet gøre opmærksom på i tide – derfor denne redegørelse.

Hvis man synes, at opgaven at bedømme dette er svær – og det synes jeg – og erkender det, så er der selvfølgelig nogle, der søger at forenkle det hele mest muligt, og jeg synes, at hr. Dohrmann og hr. Ole Espersen i fællesskab var mestre i at forenkle tingene ud fra et ønske om at søge konfrontationen. Det kan man gøre. Hr. Ole Espersen ønskede endda at inddrage åbningsdebatten, og hvad der havde været sagt i åbningstalen, og ville gøre det til et spørgsmål om Danmarks økonomi i det hele taget. Jeg synes egentlig, at hele sagen er for alvorlig at beskæftige sig med på den måde, men hvis man ønsker konfrontationen, hvad hr. Ole Espersen klart sagde med de ord, han kom med her fra talerstolen, så er det jo ret uundgåeligt.

Hr. Dohrmann søgte det samme, men selvfølgelig på en anden måde. Jeg bemærkede, at hr. Dohrmann besvarede et spørgsmål, der blev stillet ham, på den måde, at politiet skal afvise en flygtning ved grænsen og sende den pågældende tilbage til Østtyskland – hvis han kommer derfra. Jeg går ud fra, at hr. Dohrmann tænkte på enhver flygtning, også dem, der er asylberettigede efter den praksis, vi nu har her i landet, og efter den lovgivning, vi nu har. Jeg er ganske og aldeles uenig i, at vi skulle kunne bære os ad på den måde, og det er heller ikke det, der har ligget i de bemærkninger, der er kommet om, at man kunne have en afvisningsmulighed.

Jeg undrer mig meget over, at dette, at man nævner afvisningsmuligheden, har fået flere ordførere til at stå op og karakterisere det på en måde, som jeg ikke synes er rimelig over for de lande, der har afvisningsmuligheden i dag. Det er dog lande, som vi ellers har fremhævet mange gange for deres indstilling, som ligger på linje med vor. Det er Storbritannien, det er Holland, det er Schweiz, det er Sverige og Norge, der har en sådan afvisningsmulighed. Det, jeg har sagt i min redegørelse, og det, forskellige ordførere var inde på, er dette: skal vi over for en situation, som man godt kan kalde en nødetssituation, ikke have en sådan mulighed eller noget andet? Det indebærer – det må vi erkende – hvis det skal gennemføres, en ændring af loven.

Jeg er også noget forundret over, at flere ordførere så stærkt har fremhævet, at der ikke rigtig er noget problem, så længe det kun drejer sig – som i dette års første 9 må-